

sidste Par Aar vedrørende Spørgsmaalet om paa en eller anden Maade at komme de blinde til Hjælp, saa at de ikke skal være henviste til Fattigvæsenet, naar de ikke er i Stand til at klare sig, hvad de paa Grund af deres Blindhed ofte ikke er i Stand til. Jeg skal ikke paa ny gøre Rede for de Forhandlinger, som Indenrigsministeren allerede har refereret, og som vil være i de ærede Medlemmers Erindring. Jeg vil blot udtale min Forbavselse, kan jeg gerne sige, over, at hverken det kongelige Blindeinstitut eller de blinde, i alt Fald ikke Dansk Blindesamfund, gav den Ordning, som der tidligere, navnlig efter den daværende Kultusministers Initiativ, var Tale om, sin Tilslutning. Det er min Mening, at det vilde have sin Interesse baade for Blindeinstituttet paa den Maade at kunne bevare en vis Forbindelse med de blinde rundt omkring i Landet og for de blinde, at der var en Tilsynsfører — saadan vilde jo hans Stilling blive —, der kunde være de blinde behjælpelig med Raad og Vejledning saavel med Hensyn til de Beskæftigelser, de havde mest Udsigt til at faa noget Udbytte af, som med Hensyn til Afsætningen af de Produkter, de blinde i alt væsentligt er henviste til at fremstille. Jeg tror, det til begge Sider vilde have været en tilfredsstillende Ordning, der da var paa Tale. Det er klart, at det vilde have kostet nogle Penge; det vilde vel omtrent optage en Mands hele Tid at føre et saadant Tilsyn med de blinde. De Penge vilde imidlertid have været vel anvendte. Men naar nu hverken Blindeinstituttet eller de blinde har ønsket en saadan Ordning, er der ingen Grund til, at vi skal paatvinge dem en Ordning, som de ikke er tilfredse med. Og jeg er enig i, at de Forventninger, der er skabte hos de blinde om at blive stillet gunstigt med Hensyn til den Hjælp, som er nødvendig for dem, bør vi honorere. Det har ogsaa tidligere været med inde under Overvejelserne i Indenrigsministeriet at gaa den Vej, som nu af den højtærede Indenrigsminister er foreslaaet. Jeg kan derfor anbefale Lovforslaget og gaa ud fra, at der i Virkeligheden ikke fra nogens Side vil blive gjort Indvendinger mod det, der her foreligger, og at der heller ikke vil blive stillet Krav om ved denne Lejlighed at medtage andre af de Personer, som er paa Anstalter eller under Tilsyn, og som i Henhold til den gældende Fattiglovs § 61 nu kan faa Hjælp, uden at det har den offentlige Fattighjælps Virkning.

Der er imidlertid et Par Ting, som

jeg vil gøre opmærksom paa, og som maaske bør overvejes. I alt Fald maa vi gøre os klart, hvorledes Forholdet bliver, naar vi ordner det, som det her foreslaas. Først maa jeg gøre opmærksom paa en Svaghed, som der altid er ved Forsørgelses- eller Almisselovgivningen, kan jeg gerne kalde det, den nemlig, at det altid er den paagældende Forsørgers Stilling, det drejer sig om. Hvis det altsaa er paa Grund af Hustruens Blindhed, at den seende Mand bliver nødt til at henvende sig til det offentlige om Hjælp, vil dette Tilfælde, saa vidt jeg kan forstaa, ikke falde ind under Loven, for det er ikke ham, der er blind. Men Trangen hos ham kan være foraarsaget af, at hans Hustru, eventuelt hans Barn eller Børn er blinde, og for saa vidt de paagældende er i Hjemmet og bliver forsørgt der, vil de ikke kunne falde ind under Lovens Bestemmelser om, at Hjælpen ikke skal have Fattighjælps Virkning. Jeg gør imidlertid blot opmærksom paa, at den Svaghed er der ved en Ordning som den, der her er Tale om, som i det hele ved al Forsørgelseslovgivning, at det altid er Forsørgers Stilling, der er den afgørende, og dette Forhold kan vi vist ikke saa let komme udenom, om end det maaske nok kan medføre nogle Vanskeligheder for de paagældende. Det kan godt være, at netop Udtrykket „Kur og Pleje“, som man har ladet blive staaende i andet Stykkes første Punktum, i saa Henseende kan volde nogen Vanskelighed, en Vanskelighed, som det for Resten vistnok ikke vil være let at klare i selve Loven, men som man maa overlade til indenrigsministeriel Fortolkning i hvert enkelt Tilfælde — den nemlig, at hvis en blind Hustru eller et blindt Barn under 18 Aar skal have Lægehjælp, er det et Spørgsmaal, om en saadan Lægehjælp falder ind under Lovens Bestemmelse som ikke havende Fattighjælps Virkning. Dette nævner jeg blot for at vise, at ogsaa paa dette Omraade kan der være nogen Vanskelighed, som der dog, navnlig da det her drejer sig om et meget ringe Tal, ikke er nogen Grund til at fordybe sig videre i.

Derimod er der et andet Spørgsmaal, der maaske har større Betydning, ikke for de blinde, men for Kommunerne. Det er Spørgsmaalet om de paagældende understøttedes Erhvervelse af Forsørgelsesret. Forholdet er jo nu, at naar en blind, døvstum, aandssvag, Epileptiker, eller hvad det nu maatte være, har Ophold paa en Anstalt, og det offentlige Understøttelse som Følge deraf ikke betragtes som Fat-